

NARWAĆ (7) *vb pf*

Oba a jasne.

inf narwać (3). ◇ fut 3 sg narwie (1). ◇ praet 3 sg m narwał (3).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVIII w.

Zrywając zebrać wiele (z subiektywnym odczuciem wielości) [czego (pl a. coll a. sg rzeczownika bezpostaciowego)] (7) : Ogrodnik to hnet vdziałł/ Szedł ná ogrod źiela nárwał BierEz C; FalZioł I 155d; Ruben stáršzy fyn źzedł ná pole y nárwał iągód/ [...] ktore zową Mandragora BielKron 15, [85²], 299.

narwać w co (1): Więc rzepy miáłto przepiórek Nárwie w wácek y wkápturek RejRozpr H2.

narwać czym (1): Tákże iełli wnidźiefz między zboże cudze/ tedy możelz nárwać kłólow ręką twą [decerpes spicas in manu tua]/ ále sierpá nie zápuńczay w cudze źniwo. BibRadz Deut 28/25.

W charakterystycznych połączeniach: narwać gron, jagód, kłosow, rzepy, trawy, ziela (2); narwać ręką.

Formacje współrdzenne cf RWACĆ.

Cf NARWANY

LW